

помощта, що ми идѣше, не оставахъ по-долу ; него страхътъ усилаваше, а менѣ спасителната надежда о-храбриваше, та го не испустихъ отъ рѣка.

Ето че са зачюва тропотъ отъ много крака !

— Отвори, ний сме ! идемъ ти на помощъ, обади са началникътъ отъ ближната станция съ дружината си. . . . Пусни го, ние го счепкахме.

Тогавъ отпуснахъ рѣката на разбойника и отворихъ врагата. Врагътъ ми лѣжеше на земята вързанъ, а моитѣ избавители нахълтаха въ залата, обрадвани, за сполуката, дѣто пристигнаха у време да преварятъ скоро злото.

— Добра работа си свършилъ, ми казаха тѣ ; началството бѣше са врекло да даде 1000 дол. награда ономува, който улови този разбойникъ. Спечелихте.

— Нъ у мене, отговорихъ азъ, тука лѣжи още единъ робъ. . . .

— Ъждѣ е той ? извикаха сичкитѣ очудени.

Азъ имъ посочихъ гроба, като имъ разказахъ сичко щото бѣше ми са случило до тѣхното пристигване. Сега са заловихме да отворимъ гроба за да извадимъ на бѣлъ свѣтъ мнимиятъ мъртвецъ и да са запознаемъ съ него лично ; той са потаваше. Дордѣ да отковемъ гроба мина са доста време, защото азъ бѣхъ го обковалъ и обвързалъ наздравъ и яката.

— Ако сичкитѣ гробове на умрѣлитѣ бѣха сѣтхй заковани, забѣлѣза ми приятельтъ — началникътъ, съ смѣхъ, то и въ денятъ на страшния сѣдъ, увѣрявамъ та, ни една душа не би искочила изъ тѣхъ.

Най-сетнѣ отворихме капака и дордѣто лежащиятъ разбойникъ да смогне за да ни тегли по единъ куршумъ, съ револвера когото държѣше, ний го скепцахме и свързахме добрѣ.

Този разбойникъ бѣше единъ отъ най-върлитѣ злосторници около града и въ града — Мичиганъ, за дѣто тѣй случайно можа да влезе въ рѣцѣ, правителството ма награди съ 1000 дол. и за другаря му 500. Г. Елдриджъ сѣщо ма награди добрѣ, когато му пре-